

UCHWAŁA Nr 84 RADY MINISTROW

z dnia 9 czerwca 1970 r.

w sprawie zasad ustalania cen zbytu maszyn i urządzeń oraz właściwości organów do ustalania tych cen.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała dotyczy cen zbytu maszyn i urządzeń dla przemysłu, rolnictwa, leśnictwa, budownictwa, handlu oraz transportu i łączności, produkowanych przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym oraz — w zakresie grup wyrobów określonych przez Przewodniczącą Państwową Komisję Cen — przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem terenowym i spółdzielnie.

§ 2. Ilekroć w dalszych przepisach uchwały jest mowa o maszynach, oznacza to maszyny i urządzenia.

§ 3. 1. Ceny zbytu maszyn, ustalone według zasad określonych w dalszych przepisach niniejszej uchwały, powinny być ustalane w ten sposób, aby nie została przekroczona górna granica tych cen, określona w trybie opartym na przepisach uchwały nr 83 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1970 r. w sprawie określania górnej granicy (limitu) cen niektórych wyrobów przemysłu maszynowego produkowanych po raz pierwszy lub poddawanych modernizacji (Monitor Polski Nr 23, poz. 182).

2. Ustalenie ceny zbytu przekraczającej określoną górną granicę (ust. 1) może nastąpić tylko wtedy, gdy:

- 1) granica ta określona została na podstawie ceny światowej takiego samego lub podobnego wyrobu, a przyjęta za podstawę cena światowa uległa — w czasie między określeniem górnej granicy ceny zbytu a ustaleniem ceny zbytu — podwyższeniu, nie mniej jednak niż o 10%;
- 2) uzyskane zostały korzystniejsze parametry techniczno-eksploatacyjne, niż to brano pod uwagę przy określaniu górnej granicy ceny zbytu.

§ 4. 1. Za punkt wyjścia do ustalania cen zbytu maszyn przeznaczonych do wykonywania nowych funkcji technicznych, produkowanych w kraju po raz pierwszy, przyjmuje się ceny światowe takich samych lub podobnych maszyn.

2. Przepis ust. 1 ma również zastosowanie do maszyn zastępujących maszyny dotychczas produkowane, jeżeli nowe maszyny oparte są na całkowicie nowych rozwiązaniach technicznych.

3. Cenami światowymi w rozumieniu ust. 1 są ceny, o których mowa w § 3 uchwały nr 83 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1970 r. w sprawie określania górnej granicy (limitu) cen niektórych wyrobów przemysłu maszynowego, produkowanych po raz pierwszy lub poddawanych modernizacji.

4. Jeżeli cena nowej maszyny określona zgodnie z ust. 1 miałaby powodować zysk przekraczający więcej niż o $\frac{1}{3}$ stawkę należną zakładowi produkcyjnemu, to cenę tę ustala się odpowiednio niżej, tak aby wspomniana granica zysku nie została przekroczona.

5. Jeżeli cena ustalona zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1 powoduje w okresie opanowania technicznego prze-

ściową stratę lub nie zapewnia zysku według stawki należnej zakładowi pracy (ust. 4), zakład ten może uzyskać dotację z budżetu Państwa zgodnie z obowiązującymi przepisami.

6. W rozumieniu uchwały okres opanowania technicznego produkcji nowych maszyn (ust. 5) nie może być dłuższy niż 2 lata.

7. Dla maszyn szczególnie skomplikowanych Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki może odpowiednio przedłużyć ten okres.

§ 5. 1. Jeżeli zarówno w chwili określania górnej granicy ceny zbytu maszyny (§ 3), jak i w chwili ustalania jej ceny zbytu brak jest danych o cenie światowej takiej samej lub podobnej maszyny lub gdy dane te nie dają należytej podstawy do ustalania ceny zbytu, cenę tę ustala się na podstawie kosztu produkcji opanowanej technicznie, powiększonego o zysk należny zakładowi produkcyjnemu; przepis § 4 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

2. Cena zbytu ustalona w sposób określony w ust. 1 ma charakter tymczasowy. Po uzyskaniu danych o cenie światowej maszyny organ ustalający cenę zobowiązany jest ponownie rozważyć sprawę ewentualnej rewizji ustalonej już ceny.

3. Ceny zbytu maszyn, ustalone na podstawie kosztów ich produkcji (ust. 1 i 2), powinny być w określonych terminach sprawdzane z ich pierwotnymi założeniami kalkulacyjnymi.

4. Przy rocznym okresie opanowania technicznego produkcji maszyny sprawdzanie (ust. 3) dokonywane jest na podstawie pierwszej pełnej sprawozdawczości za ten okres. Jeżeli okres opanowania technicznego produkcji jest dłuższy, sprawdzanie dokonywane jest na podstawie pierwszej pełnej sprawozdawczości za ostatni pełny okres roczny opanowanej technicznie produkcji.

5. Jeżeli sprawdzenie (ust. 3) wykaże, że zysk faktycznie osiągnięty na produkcji maszyny przekracza więcej niż o $\frac{1}{3}$ stawkę przyjętą za podstawę do ustalenia ceny, cena zbytu powinna być odpowiednio skorygowana. Analogicznie postąpić należy, gdy zysk jest mniejszy od założonego lub gdy powstaje strata na produkcji nowej maszyny. Szczegółowe zasady postępowania w tym względzie określają odrębne przepisy.

§ 6. 1. Za zysk należny zakładowi pracy (§ 4 ust. 4 i 5 oraz § 5 ust. 1 i 5) uważa się stawkę zysku wliczaną do cen zbytu, ustaloną przez Państwową Komisję Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów odpowiednio do zakwalifikowania danego wyrobu do grup nowocześnieści A, B lub C.

2. Jeżeli ceny maszyn zaliczonych do grup nowocześnieści B i C, ustalone według zasad określonych w §§ 4 i 5, miałyby utrudniać zbytnie i stosowanie maszyn przeznaczonych do wykonywania tych samych funkcji technicznych, zaliczonych do grupy nowocześnieści A — ceny maszyn grup B i C ustala się na odpowiednio wyższym poziomie, a dodatkowy zysk wynikający z tego traktuje się jako podatek obrotowy.

§ 7. Ceny zbytu maszyn, które uzupełniają typoszeręg maszyn już produkowanych (pozwalających osiągnąć inne wy-

miary, moce itp. niż dotychczasowe), ustala się na podstawie układu istniejących cen danego typo-szeregu, tak aby cena nowej maszyny pozostawała we właściwej proporcji do tych cen, biorąc pod uwagę zasadnicze cechy techniczne typy-szeregu, na podstawie których ustalone zostały ceny już istniejące.

§ 8. 1. Ceny zbytu maszyn uzupełniających grupę (asortyment) danego rodzaju maszyn, a stanowiących modernizowaną wersję techniczną maszyn już produkowanych, wprowadzające tego rodzaju korzyści dla użytkowników, jak możliwość wszechstronniejszego stosowania maszyny, jej precyzyjniejsze działanie, niezawodność funkcjonowania itp. — ustala się na podstawie cen maszyn podstawowej wersji technicznej, w odpowiedniej proporcji do uzyskiwanych dodatkowych efektów techniczno-eksploatacyjnych nowej maszyny.

2. Jeżeli maszyny, o których mowa w ust. 1, uzyskują wielokierunkowe zmiany techniczne, należy odrębnie obliczyć efekt techniczno-eksploatacyjny każdej z tych zmian, a wynik łączny uwzględnić w cenie nowej maszyny.

§ 9. 1. Ceny zbytu maszyn różniących się od maszyn dotychczas produkowanych tylko nieznacznymi modyfikacjami, które nie powodują istotnych zmian efektów techniczno-eksploatacyjnych, ustala się przez doliczenie lub odliczenie od cen maszyny podstawowej różnicy kosztu ściśle związanego z wprowadzonymi modyfikacjami z uwzględnieniem zysku odnoszącego się do tej różnicy.

2. W sposób podany w ust. 1 określa się również efekt modyfikacji tego rodzaju, co zmiana wyglądu zewnętrznego maszyny, jej kształtu, warunków bezpieczeństwa itp.

§ 10. 1. Ceny dodatkowego wyposażenia maszyny, nie wchodzące do normalnego zestawu objętego ceną zbytu, ustala się odpowiednio według zasad określonych w §§ 3—9.

2. Cena dodatkowego kompletu wyposażenia, nie wchodzących do normalnego zestawu objętego ceną zbytu, nie może być wyższa niż suma cen części objętych tym kompletem.

§ 11. Do cen maszyn ustalonych według zasad określonych w §§ 7—10 mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 4 ust. 4—7 i § 6.

§ 12. 1. Ustalanie cen zbytu nowych maszyn oraz zmiana ustalonych cen dokonywana jest przez Państwową Komisję Cen na podstawie wniosku komisji opiniującej.

2. Komisję Opiniującą Ceny Maszyn i Urządzeń powołuje Przewodniczący Państwowej Komisji Cen.

§ 13. 1. W skład Komisji Opiniującej Ceny Maszyn i Urządzeń (§ 12) wchodzi:

1) jako członkowie stali:

- a) przewodniczący i zastępca, powołani przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Cen,
- b) przedstawiciel, wyznaczony przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów,
- c) przedstawiciel, wyznaczony przez Ministra Finansów,
- d) specjalista z zakresu budowy maszyn, wyznaczony przez Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki,
- e) specjalista z zakresu budowy maszyn, wyznaczony przez Ministra Przemysłu Maszynowego;

2) jako członkowie niestali:

- a) przedstawiciel ministra nadzorującego zakład produkujący nową maszynę,
- b) przedstawiciel zjednoczenia przemysłowego, w skład którego wchodzi zakład produkujący nową maszynę,

c) przedstawiciele ministrów nadzorujących odbiorców (użytkowników) nowych maszyn,

d) przedstawiciel właściwego przedsiębiorstwa handlu zagranicznego.

2. Przy ustalaniu cen maszyn rolniczych jako przedstawiciele użytkowników biorą udział w Komisji Opiniującej Ceny Maszyn i Urządzeń przedstawiciel Ministra Rolnictwa oraz przedstawiciele właściwych central handlowych.

§ 14. 1. Podstawą do ustalenia ceny nowej maszyny jest wniosek zakładu podejmującego produkcję, zaopiniowany przez zjednoczenie lub inny organ wyznaczony przez właściwego ministra

2. Wniosek o ustalenie ceny nowej maszyny powinien zawierać co najmniej następujące dane:

- 1) określenie (nazwa, typ), rozmiary, ciężar oraz inne cechy techniczne, charakteryzujące nową maszynę,
- 2) charakterystykę przeprowadzonych zmian, w szczególności wskazanie porównywalności pomiędzy maszynami już produkowanymi a maszyną nową, określenie pozycji nowej maszyny we właściwym typo-szeregu itp.,
- 3) kalkulację planowanego kosztu produkcji, a jeśli chodzi o maszyny nieznacznie różniące się od już produkowanych — kalkulację kosztów związanych z przeprowadzonymi modyfikacjami (kalkulacja pierwotna oraz wszelkie zmiany i uzupełnienia przeprowadzone w trakcie przygotowywania produkcji),
- 4) dane dotyczące określenia górnej granicy ceny zbytu oraz ewentualnych zmian tej granicy, w szczególności dane o wysokości ceny światowej, którą się posługiwano przy określaniu górnej granicy ceny,
- 5) planowaną wielkość produkcji w roku bieżącym i w następnych dwóch latach,
- 6) proponowaną cenę zbytu wraz z opinią głównego odbiorcy (głównych odbiorców), dotyczącą zarówno ceny, jak i danych, o których mowa w pkt 1—5.

3. Jeżeli minister, który nadzoruje zakład podejmujący produkcję nowej maszyny, uzna to za celowe, wniosek o ustalenie ceny nowej maszyny może być uzupełniony dodatkową ekspertyzą, przeprowadzoną na polecenie ministra.

4. Zmiana cen maszyn dokonywana jest na wniosek właściwych ministrów lub zjednoczeń działających w tym względzie na podstawie upoważnienia otrzymanego od ministra.

§ 15. Ceny maszyn powinny być ustalone przed rozpoczęciem ich produkcji na skalę przemysłową, mianowicie w ostatniej fazie przygotowań do tej produkcji, gdy sprawdzone zostaną definitywnie koszty przyszłej produkcji, m. in. na podstawie danych wiążących się z kosztami produkcji serii informacyjnej.

§ 16. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określi:

- 1) szczegółowy tryb i terminy składania wniosków o ustalenie cen zbytu maszyn,
- 2) tryb działania Komisji Opiniującej Ceny Nowych Maszyn i Urządzeń.

§ 17. Przepisy uchwały nie dotyczą wyrobów nietypowych, artykułów kooperacyjnych oraz artykułów produkowanych na specjalne zamówienia eksportowe, których ceny ustalane są na podstawie odrębnych przepisów.

§ 18. Przepisy dotyczące ministrów stosuje się odpowiednio do przewodniczących komitetów i komisji sprawu-

jących funkcje naczelných organów administracji państwowej, kierowników urzędów centralnych oraz zarządów właściwych centralnych związków spółdzielczych.

§ 19. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Finansów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Cen oraz ministrom nadzorującym zakłady produkujące maszyny.

§ 20. Traci moc uchwała nr 100 Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1964 r. w sprawie zasad ustalania cen zbytu ma-

szyn i urządzeń produkowanych przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym oraz w sprawie właściwości organów ustalających te ceny (Monitor Polski z 1964 r. Nr 27, poz. 119 i z 1969 r. Nr 36, poz. 270).

§ 21. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 października 1970 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

184

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 30 czerwca 1970 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie produkcji i sprzedaży wyrobów kulinarnych w zakładach gastronomicznych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244), § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 13 stycznia 1954 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego niektórych uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu artykułami spożywczymi w zakładach żywienia zbiorowego (Monitor Polski Nr A-7, poz. 166) i § 1 zarządzenia nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 maja 1966 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie sprzedaży przez placówki handlu detalicznego i przemysłu gastrono-

micznego (Monitor Polski z 1966 r. Nr 24, poz. 123 i z 1969 r. Nr 36, poz. 271) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 12 listopada 1969 r. w sprawie produkcji i sprzedaży wyrobów kulinarnych w zakładach gastronomicznych (Monitor Polski Nr 51, poz. 397) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1970 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: E. Sznajder

185

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 10 lipca 1970 r.

w sprawie opłat za wstęp do muzeów resortu kultury i sztuki.

Na podstawie § 7 ust. 2a uchwały nr 55 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1961 r. w sprawie cen na usługi wykonywane dla ludności (Monitor Polski z 1961 r. Nr 26, poz. 123, z 1968 r. Nr 6, poz. 32 oraz z 1969 r. Nr 10, poz. 94) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się następujące opłaty od osoby za jednorazowy wstęp do muzeów resortu kultury i sztuki i ich oddziałów:

- 1) do Muzeum Lenina w Warszawie, Muzeum Lenina w Krakowie, Muzeum Historii Polskiego Ruchu Rewolucyjnego w Warszawie, Państwowego Muzeum Oświęcim-Brzezinka, Państwowego Muzeum na Majdanku, Muzeum Stutthof w Sztutowie, Muzeum Martyrologii Jeńców Wojennych w Łambinowicach:
  - a) opłata normalna 2 zł,
  - b) opłata ulgowa i dla wycieczek szkolnych oraz grup żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową 1 zł;

- 2) do Państwowych Zbiorów Sztuki na Wawelu, Muzeum Zamkowego w Malborku i Muzeum Narodowego w Warszawie — Oddział w Wilanowie, Oddział w Łazienkach i Oddział w Nieborowie:
  - a) opłata normalna 10 zł,
  - b) opłata ulgowa 6 zł,
  - c) opłata dla wycieczek szkolnych i grup żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową 3 zł;

- 3) do Muzeów Narodowych w Warszawie, Krakowie i Poznaniu (zbiory główne):
  - a) opłata normalna 7 zł,
  - b) opłata ulgowa 5 zł,
  - c) opłata dla wycieczek szkolnych i grup żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową 2 zł;

- 4) do Państwowego Muzeum Archeologicznego w Warszawie, Państwowego Muzeum Etnograficznego w Warszawie i Muzeum Żup Krakowskich w Wieliczce oraz